

Техническите предмети се предават от лектори, които посвещават само част от времето си за тази цел, бидейки самите те повечето библиотекари. Тези лектори се посочват от университета, който назначава също за училището и директорът, длъжен да се посвети всецело на своята длъжност. За изучаването на езиките и литературна история често дават своето съдействие и университетските професори. Вън от лекциите, правят се практически упражнения, демонстрации, а през великденската ваканция се устройват понъкога и пътувания из континента.

Училището приема и чужди студенти. До 1935 г. то е имало седем души норвежци, трима американци от Съединените щати, двама ирландци, един канадец, един китаец, един индиец и една българка.

Основаването на професионални училища в Съединените щати е пряка последица от една ясно съзнавана нужда от американците, защото, както научните, тъй и народните библиотеки са за тях, от дълги години, много важни заведения, които играят все по-голяма и по-голяма роля в тяхния културен и социален живот. Американците имат неоспоримата заслуга, че те много бърже съзнаха важността на професионалната подготовка на библиотекаря. Те само прекалиха, като обърнаха преди всичко внимание на техническата подготовка. И макар да няма никакво съмнение, какво техническо-механическата подготовка е от голямо значение, тя трябва без друго да почива върху общото, и по-определено, върху литературното образование. По-късно те сами съзнаха това, обаче, удариха в друга крайност, като основаха в Чикаго библиотекарско училище, в което на теорията е дадено изключително място*).

Първото професионално библиотекарско училище биде основано още на 1886 г. при университета в Колумбия под директорството на прочутия библиотекар Melvil Dewey. Тук бяха разисквани проблемите и въпросите досежно библиотехниката, тук бяха изпитани първите опити да се определят методите за професионалната подготовка на библиотекарите. Влиянието на това училище не закъснѣ да се прояви. През течение на следните две десетилетия се основаха други подобни училища, но те не всекога стигаха съвършенството, което изискваше дружеството на американските библиотекари.

Нѣкои от тях бяха присъединени към образователни заведения от разнo университетско ниво; други зависѣха от голѣми градски библиотеки. Програмите бяха наредени по начинъ да изкарват ученици за помощници библиотекари в университетските и обществени библиотеки. Обаче, липсваше единство в методите, употребявани от разните училища и малко единство досежно нивото на приеманите ученици.

Благодарение щедростта на Карнегиевата фондация предприе се анкета върху съществуващите училища с цел да се намери една обща основа за професионалната подготовка на библиотекарите. Съ тази работа биде натоварен Dr C. C. Williamson. В неговия доклад от 1923 г. срѣщаме следните препорѣки: училищата да бждат присъединени по-скоро към университетите, отколкото към библиотеките; университетите да изискват от професорите да посвещават

*) Вж. Камерани, цит. статия.